

[Ib Nørlund.]

somhed over for energiproblemerne mulighed for.

Den energipolitik, regeringen fremlægger, skaber ikke de nødvendige betingelser for en forsvarlig udnyttelse af atomenergien, og derfor går vi imod den. I den er krav om effektiv demokratisk kontrol afvist: magten over atomkraftværkerne vil overgå til elseskabernes eneretsbevilling. Allerede under forberedelserne til energilovgivningen har vi fået forsmag på, hvordan man fra den side prøver at sabotere sin vilje igennem, når det stikker én. Hvordan bliver det så ikke, når man først har eneretsbevillingen i hænde?

Det er også af de hidtidige forhandlinger fremgået, hvordan man fra højre side i salen og i samfundet kun opfatter de indrømmelser i demokratisk retning, som man er gået med til, som flitterværk og høflige gestus; selv om man på nuværende stadium lægger sordin på stemmen, forbereder man sig på anderledes militære kommandometoder, når man først har fået tag i tingene.

Regeringens forslag vil endvidere gøre dansk energipolitik til led i EF's og IEA's. Så vidt EF's energipolitik aftegner sig, indebærer den en forcering af a-kraftværkbyggeri, som ikke vil passe til vore forhold, og IEA er vel det første internationale organ, som olie- og energimonopolerne har officiel status i.

En rationel dansk a-kraftpolitik måtte bygge på en tilbageholdenhed over for investeringer i den nuværende teknologi, som åbenbart snart vil være forældet, sådan at det, man kalder det første atomværk, især kom til at spille en rolle ved sin indhøstning af produktionserfaring, uddannelse af arbejdskraft over for en ny periodes teknologi. Men det stemmer ikke med selvdisciplinen, som det hedder i EF.

Endelig har regeringsforslaget pådraget sig et tungt ansvar ved den uforberedthed, hvormed det præsenterer hele spørgsmålet om anbringelse af det radioaktive affald. Jeg tror for så vidt ikke, det vil være særlig svært at finde lande, som gerne vil aftage det, for dette affald er jo af betydelig værdi for fremtidig atomenergiudnyttelse. Men regeringen har hverken på denne eller andre måder søgt eller fundet svar på de spørgsmål, folk naturligt rejser.

På hele denne baggrund er det uundgåeligt, at regeringsplanen ikke ophæver, men uddyber den tillidskrise over for energipolitikken, som har udviklet sig i befolkningen. Også regeringen burde se i øjnene, at dens plan ikke kan være det sidste ord. Tror den at kunne leve med en stadig voksende tillidskrise omkring et så afgørende område som energipolitikken? Eller vil den forstå, at kun indgribende demokratiske omdannelser og indgreb mod monopolernes magt kan vise virkelige veje frem?

Abel (CD):

Centrum-demokraterne kan erklære sig tilfredse med, at regeringen som samfundspolitisk målsætning og som overordnet forudsætning for dansk energipolitik ønsker at videreføre en politik, som kan sikre en fortsættelse af den økonomiske vækst og sociale fordelingspolitik, som har karakteriseret det danske samfund igennem en lang årrække.

Vi kan videre tilslutte os, at Danmark må opbygge et flerstrengt energiforsyningsystem, ligesom vi finder det helt nødvendigt og rimeligt, at der gennemføres sådanne besparelser i energiforbruget, at væksten i dette kan bremses, forudsat, som det hedder i redegørelsen, at dette ikke fører til forstyrrelse i væsentlige samfundsfunktioner eller til social ustabilitet.

Det hedder videre, at energiplanens gennemførelse vil stille store krav til borgerne. Mange af de fordele, som planens realisering vil bringe for samfundet som helhed og for den enkelte borger, vil vi først opnå i planens senere faser, men en vigtig forudsætning herfor er naturligvis, som det direkte siges, at der råder tillid til, at der ligger en politisk vilje, fastholdt over en længere årrække, til at gennemføre planen. Uden et sådant sikkert grundlag for borgernes og erhvervslivets dispositioner kan det ikke forventes, at de tilpasninger af forbrugsvaner og af produktionen og den hermed forbundne kapitalindsats fra privat side vil blive virkeliggjort.

Centrum-demokraterne har denne politiske vilje. Vi vil bakke de initiativer op, som regeringen agter at tage i forbindelse med alle de komplicerede problemer, som knytter sig til den aktive energipolitik, der lægges op til i denne plan.